

STERRENJAGER

STERREN JAGER

JEN MINKMAN

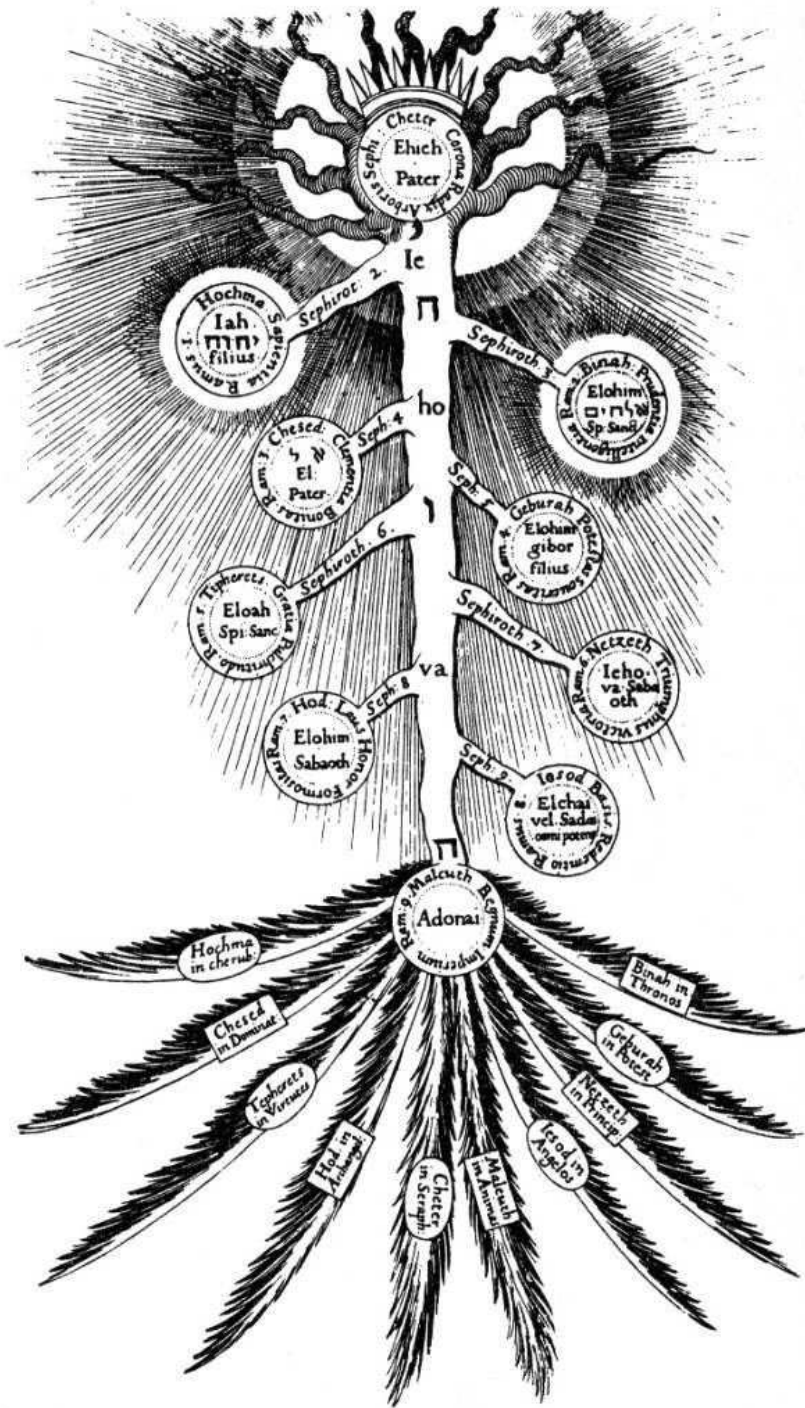

Sterrenjager
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright © 2024 Dutch Venture Publishing
Auteur: Jen Minkman
Omslagontwerp: Dutch Venture Publishing / Jen Minkman
Tekstredactie: Hamley Books & Jen Minkman

Heruitgave maart 2024
NUR 285

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, foto-kopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PROLOOG

HET JAAR 1199 – LANGUEDOC

Marquese stond bij het raam en wierp een blik naar buiten bij het licht van de ondergaande zon. Het uitzicht vanuit het kasteel was fantastisch. De golvende heuvels van Languedoc leken te glinsteren in het gouden licht van de ondergaande zon. Er lag een zachte avondmist over de heuvels die haar deed denken aan pluizige wol. Normaal was het landschap in al zijn glorie genoeg om haar onrust weg te nemen, maar vanavond niet. Vanavond was anders, want de gezanten van de paus hadden hen gevonden.

Beneden op de binnenplaats kon ze de paarden van de missionarissen die zojuist waren aangekomen horen stampen en briesen. De groep mannen was zogenaamd naar het kasteel van Saissac gestuurd om hen te komen vertellen over het enige ware geloof, maar Marquese wist wel beter. De paus had het zijn doel gemaakt om de *Bons Chrétiens* ten val te brengen. Of zoals ze door mensen buiten het geloof werden genoemd: de Katharen.

Afgelopen nacht had ze een visioen van God gekregen. En dat visioen was duidelijk: het zou alleen maar erger worden. Niet langer zouden er vredevolle missionarissen op pad worden gestuurd met een dringende boodschap of zalvend gevele. Nee, de Inquisitie zou ingrijpen. Kastelen zouden branden, mensen zouden sterven, brandstapels zouden worden ingericht voor haar en de andere Katharen; hun geloof zou worden verketterd.

Het millennia-oude geheim van de Priorij was hier niet langer veilig. Niet op een enkele plek. Niet in de handen van een enkel iemand. Honderd jaar geleden was het gevonden tijdens de eerste kruistocht en meegenomen uit Jeruzalem; nu zou het wederom verplaatst moeten worden. Niet door de dreiging van een andere religie, maar vanwege mensen die beweerden in dezelfde God te geloven.

Ze draaide zich naar Raymond toe. 'Het is tijd,' sprak ze.

Haar broer keek haar ernstig aan. 'Weet je het heel zeker?'

'Ja.' Ze knikte. 'De Romeinen zeiden het al: verdeel en heers. Welnu, wij moeten de woorden van ons geheim verdelen en verbergen, zodat ze op het moment dat het nodig is gevonden en gelezen kunnen worden. Het moment waarover wordt gesproken in de profetieën.'

Raymond boog zijn hoofd. 'Alles ten dienste van de Priorij,' beaamde hij. 'Ik zal herauten eropuit sturen. Die zullen ervoor zorgen dat ons geheim veilig blijft en niet vernietigd zal worden.'

Hij zette een stap naar haar toe en sloeg zijn armen om haar heen. Marquese zuchtte diep. Als ze Raymond niet had, zou ze waanzinnig worden. Hij was de enige die begreep wat het betekende om de Vonk in zich te dragen, om deel uit te maken van een organisatie die al sinds mensenheugenis tot doel had om een stralende toekomst voor de mensheid zeker te stellen.

'Hou vol, zuster,' zei hij zacht. '*Demori*.'

'*Demori*,' herhaalde ze. 'Ik blijf bestaan.'

DEEL 1

J E R S E Y

If we stand here together
and we see the world as one
we may think there's no future
but it's the same for everyone

It's like the world has lost its head
and it's like all the prophets said.
But will we arise to a new world?

Will we arise in our time
at the dawn of another meaning?
Will we awake at the break
of a Great Hosannah?

The Great Hosannah, geschreven door Kula Shaker

1

Berry klemde haar handen om de rand van de vliegtuigstoel waar ze in zat. Ze sloot haar ogen toen het toestel de startbaan op taxiede en in de luttele seconden die het haar tweelingbroer Ozan kostte om op te stijgen vanaf Jersey Airport, voelde ze haar hart een slag overslaan.

Ze had al zo vaak met hem gevlogen, maar die sensatie van het losraken van de grond wende nooit. In de Cessna Skyhawk waar haar broer mee vloog, was het ook veel intenser omdat het om een klein vliegtuig ging en alles beter voelbaar was.

Ozan klom naar de juiste hoogte, zette de bocht in en de vleugel tipte vijfenvertig graden naar beneden toen hij met een wijde cirkelbeweging over het vliegveld heen vloog en de route naar het buureiland Guernsey inzette.

‘We komen aan voor de storm er is,’ meldde Ozan op kalme toon, terwijl hij het vliegtuig afrimde en de koptelefoon iets van zijn rechteroor afhaalde om haar beter te kunnen horen.

Berry liet een nerveuze zucht ontsnappen en leunde achterover in de stoel naast de pilotenplek. Het weerbericht had voorspeld dat er later in de middag een onweersbui zou zijn, maar dan waren zij volgens haar broer al lang en breed op Guernsey. En als het weerbericht het zei, was er volgens Ozan geen reden voor ongerustheid. Soms was ze blij met het organisatietalent van Ozan, zijn oog voor detail en zijn hyperfocus op het

doel waar hij naar streefde. Maar soms, zoals nu, wilde ze dat hij iets meer invoelend vermogen had. Haar tweelingbroer was ooit gediagnosticeerd met PDD-NOS en kon er uiteraard niets aan doen dat hij niet zo van de emotionele ondersteuning was.

‘Heb je de nachtlens ingepakt?’ wilde haar broer weten. Hij tuurde naar de horizon.

‘Ja. Infrarood, sensoren, geluidsopnameapparatuur,’ somde Berry op. Achter hen in de Cessna waren ook nog twee zitplekken, maar die lagen nu volgeladen met cameratassen, apparatuur en statieven. Alles wat ze nodig hadden om de locatie van de graancirkel goed vast te leggen, zelfs als het later donker zou zijn.

‘Mooi zo,’ bromde Ozan.

Berry duwde een oortje in en zette een muziekje aan op haar telefoon om zichzelf af te leiden: *The Great Hosannah* van Kula Shaker. Van die band was hun vader enorm fan geweest en door de titel van dit nummer moest Berry altijd denken aan de naam van haar broer. Ozan was de afgekorte vorm van Ozanne oftewel “Hosannah”. En Ozan, oftewel *The Great Hosannah*, zou hen beiden veilig naar het eiland Guernsey vliegen, daar kon ze op vertrouwen. Tenslotte had hij nu bijna twee jaar een vliegbrevet. Het feit dat hun familienvriend Elijah vlieginstruuteur was, had Ozan in staat gesteld om op zijn achttiende al zoveel vliegreizen op te bouwen. Van Elijah mocht hij gratis van deze Cessna gebruikmaken als het toestel vrij was.

‘Ik ben benieuwd naar die graancirkel,’ schreeuwde Berry boven het geluid van de *single prop*-motor uit toen ze eenmaal boven de zee zaten. Ozan vond het meestal vervelend als ze hem afleidde met geklets, maar over hun onderzoek raakte hij nooit uitgepraat. Ook nu verscheen er een grote glimlach op zijn gezicht.

‘Ik ook. Het is opvallend dat er de laatste tijd zoveel graancirkels op de Kanaaleilanden zijn verschenen,’ vond hij. ‘Een geluk dat ik het vliegtuig mocht meenemen van Elijah, anders hadden we er veel langer over gedaan met de veerboot.’

Die ochtend hadden ze een melding ontvangen van iemand in de I WANT TO BELIEVE-appgroep waar ze allebei in zaten: een clubje gelijkgestemde zielen dat zich bezighield met het bovennatuurlijke en buitenaardse. Hun vriendin Cassie had via via gehoord dat er bij de

neolithische tombe op Guernsey de afgelopen nacht een graancirkel verschenen was. Ze was er meteen heen gereden om een kijkje te nemen.

Dat was niet de eerste melding; in de afgelopen maanden waren er ook al cirkels verschenen op de andere eilanden. Het was net of de Kanaaleilanden ineens een ware hotspot van bovennatuurlijke activiteit waren geworden. Dat kwam Berry en Ozan goed uit, want zij woonden op het eiland Jersey en hielden vanuit huis hun website over het bovennatuurlijke bij.

De site, *The Frontiers of Reality*, was een begrip in hun kringen. Al sinds hun vroege tienerjaren schreven ze wekelijks een blog over een paranormaal fenomeen, complottheorie of archeologisch wonder. Vooral Ozan deed heel gedegen onderzoek. Als hij eenmaal in een onderwerp zat, beet hij zich erin vast en dat werd gewaardeerd door hun volgers op social media en diverse forums. Berry was meer van het speculeren en verbanden leggen, Ozan stortte zich met name op research en trok archieven open die voor veel anderen gesloten bleven. Samen waren ze een onverslaanbaar team.

Het leukste vonden ze echter nog steeds het veldwerk. Dat moment dat ze samen naar een plek af konden reizen waar iets geheimzinnigs was gebeurd. Tijdens schoolperiodes hadden ze daar niet veel gelegenheid voor, maar ze waren onlangs allebei geslaagd voor hun eindexamen en de zomervakantie strekte zich voor hen uit.

‘Ik hoop dat we er nog bij kunnen als we aankomen,’ zei Berry. De meeste boeren zetten een graancirkel al snel weer af met lint omdat ze geen zin hadden in hordes kijkers op hun land.

‘Volgens Cassie wel,’ antwoordde Ozan. ‘Die zei dat er niet zoveel bekijks is, dus ze hebben de cirkel tot nu toe met rust gelaten.’

De locatie waar de cirkel was verschenen was vlak bij een van de oudste grafheuvels van hun eilandengroep. De heuvel lag aan de kust in het westen, niet ver van het vliegveld van Guernsey vandaan. Als ze eenmaal waren geland, zou Cassie klaarstaan met een auto en zouden ze naar de graancirkel rijden. Cassie was een vrouw van middelbare leeftijd die een *new age*-winkelje had op het eiland.

Het duurde niet lang voor de tweeling het eiland in de verte zag liggen.

‘*Golf Tango Echo Echo, call tower. Request for joining information.*’ sprak Ozan door de headset die hij droeg.

Van de toren kreeg hij het een en ander door over de wind en de landingsbanen die beschikbaar waren. Er stond een stevige kruiswind, maar er was momenteel gelukkig niet veel vliegverkeer.

‘GTEE, *Request to join control zone for landing, thanks very much,*’ klonk haar broer.

Berry bleef het knap vinden dat hij alle informatie die hij via de radio doorkreeg meteen in zijn hersens opsloeg. Zij had er simpelweg het hoofd niet voor om al die cijfers, afkortingen en instructies nauwgezet uit te voeren. Het enige wat ze goed kon onthouden was zijn *call sign*: GTEE.

Ozan ging langzamer vliegen en trok het vliegtuigje schuin om onder de kruiswinden heen te manoeuvreren die het eiland maar al te vaak teisterden.

Het rechter wiel raakte de landingsbaan en Ozan trok een paar seconden later het vliegtuig recht om het andere wiel ook op de grond te zetten. Pas toen kon Berry zich volledig ontspannen. Vliegen was leuk, maar spannend. Ze was blij dat ze weer met beide benen, of eigenlijk wielen, op de grond stond.

Ozan parkeerde de Cessna op het stuk asfalt naast de Guernsey Aero-club en ze liepen bepakt en bezakt naar de parkeerplaats, waar Cassie op hen stond te wachten. Ze had een fladderige batikjurk met wilde rode en gele patronen aan en zwaaide enthousiast naar de tweeling. Berry schoot altijd even vol als ze de vrouw zag, want met haar rode, krullerige haren, bleke huid en sproeten leek Cassie heel veel op hun moeder.

En die leefde niet meer. Net zomin als hun vader. Hun ouders waren omgekomen in een auto-ongeluk toen Berry en Ozan nog maar zeven jaar oud waren geweest.

Resoluut drukte Berry de gedachte weg. De pijn zou nooit helemaal verdwijnen, ook al waren ze na het ongeluk liefdevol opgevoed door hun opa Terrence.

‘Hoi Cassie,’ zei Berry, terwijl ze de vrouw een knuffel gaf. ‘Spannend dit, hè?’

‘Nou hè! Laten we er meteen heen rijden, want het gaat zo onwieren. Ik heb wel paraplu’s bij me, maar die gaan vast kapot in de wind.’

‘Ja, ik wil ook liever een kijkje nemen als het nog goed weer is,’ knikte Ozan. Hij gooide de spullen die hij had gedragen op de achterbank en ging ernaast zitten. Berry nam plaats in de rijdersstoel naast Cassie.

Daar zat haar broer liever niet, omdat hij niet van *small talk* hield en bovendien het liefste zelf de controle hield over de voertuigen waar ze in zaten. Nu zou hij niet zo letten op het rijgedrag van hun vriendin.

In de achteruitkijkspiegel hield ze Ozan in de gaten, terwijl ze met Cassie kletste over van alles en nog wat. Haar broer leek het vooralsnog allemaal prima te vinden. Zijn sluike, zwarte haren vielen over zijn gebruikte voorhoofd en zijn bruine ogen waren gericht op zijn telefoonscherm, waar hij vast en zeker de laatste vlogs opzocht van mensen die nu ook ter plaatse waren om de graancirkel te zien.

Ozan was een bijna exacte kopie van hun vader. Berry had juist de rode haren, groene ogen en bleke huid van hun moeder geërfd. Niemand die hen voor de eerste keer samen zag geloofde dat ze broer en zus waren, laat staan een tweeling.

‘Zijn jullie al eens op een plek geweest waar net een graancirkel is verschenen?’ vroeg Cassie intussen, terwijl ze de auto de weg naar de grafheuvel op stuurde.

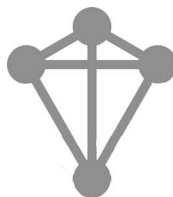
Berry schudde haar hoofd. ‘Alleen bij een graancirkel die al een paar dagen oud was, ergens in Normandië. Daar zijn we vorig jaar heen gevlogen, samen met Elijah.’

‘Nou, je zult je ogen uitkijken,’ glunderde Cassie. ‘Er zijn drie verschillende cirkels die met elkaar verbonden zijn door rechte lijnen.’

‘Net zoals de graancirkels op de andere eilanden, dus?’ liet Ozan vanaf de achterbank horen.

‘Klopt. Maar de patronen zijn wel anders.’

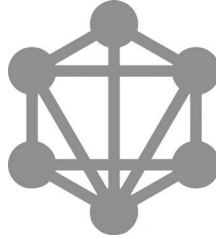
Ozan typte wat dingen in op zijn telefoon en gaf hem toen aan Berry. ‘Deze hebben ze een maand geleden op het eiland Sark gevonden. Hier waren vier cirkels te zien.’ Ze keek naar de foto op zijn scherm: het was een soort vliegervorm met vier cirkels op elke punt en een kruis dat door het midden liep.

‘Heb je ook een foto van die graancirkel op het andere eiland, Alderney?’ vroeg ze.

‘Ja, even naar links swipen.’

Ze bekeek het volgende patroon. In dit patroon was wederom de vlieger te zien, maar nu zaten er ook links- en rechtsonder extra cirkels bij, alsof het patroon was uitgebreid.

‘Wat gek, het is net een mandala, maar dan niet helemaal symmetrisch,’ mompelde ze.

‘Ja, ik snap wat je bedoelt,’ zei Ozan. ‘Ik heb het gevoel dat ik het al eens eerder heb gezien.’

Berry had hetzelfde idee, maar ze kon er de vinger niet op leggen. Nou ja, eerst maar eens naar de graancirkel kijken waar ze naartoe onderweg waren. De cirkels op de andere eilanden hadden ze helaas niet kunnen bezoeken omdat ze toen midden in hun eindexamen zaten en opa Terrence streng was geweest. Het was in elk geval wel ergens goed voor geweest. Hun vriendenclubje was met vlag en wimpel geslaagd: zij, Ozan en hun gezamenlijke vriendin Chris.

‘We zijn er,’ kondigde Cassie aan, die midden op een schelpenpad de auto langs de kant zette. ‘Verder mogen we niet rijden.’

Er was ook een parkeerplaatsje voor bezoekers, maar wie weet stond dat al vol. Berry en Ozan stapten uit en Cassie hielp hen met de spullen. De nachtlens lieten ze vooralsnog in de auto, want voorlopig bleef het licht. Wel was de lucht intussen een stuk donkerder geworden. Berry wierp een bezorgde blik omhoog. Droog zouden ze het waarschijnlijk niet houden. Ze trok voor de zekerheid alvast de poncho aan die ze had meegenomen. Ze voelde zich dan altijd net een wandelende tent, maar het was voor een goed doel.

Aan de rand van het veld waar de graancirkel verschenen was, stond

een groepje geïnteresseerden. Berry liep naar de *croppies* toe om zich even voor te stellen, want ze kende niet iedereen van gezicht of social media.

‘Goeiemiddag, wij zijn Bérénice en Ozanne Taylor, van *The Frontiers of Reality*’, stelde ze zichzelf en haar broer voor met hun volledige namen. Hier en daar werd er een naam gemompeld of een hand opgestoken. De mensen die hier stonden, waren hier maar met een enkel doel gekomen: de graancirkel vastleggen en bestuderen. Socializen was er niet bij.

Ozan kwam naast haar staan en blies vol ontzag uit. ‘Wauw, wat een enorm ding.’

Er waren zoals Cassie al gezegd had drie grote cirkels te zien, met patronen erin verwerkt die deden denken aan een boeddhistische mandala. Twee van de cirkels waren in het midden verbonden door een rechte, dikke lijn, alsof iemand een enorme dumbbell uit de sportschool had willen tekenen. Eronder, precies in het midden, hing een derde cirkel, die op zijn beurt ook weer patronen bevatte en door drie lijnen met de andere twee cirkels was verbonden.

Haast eerbiedig naderden Ozan en Berry de graancirkel. Net als alle anderen bleven ze op gepaste afstand om het patroon niet te beschadigen, maar het was alsnog een ontzettende kick om zo dicht bij een geheimzinnig fenomeen in de buurt te zijn.

Berry stak haar hand uit en hield hem in de lucht. ‘Voel je dat?’ vroeg ze zachtjes.

Cassie was erbij komen staan en knikte ernstig. ‘Een soort leylijn-energie, toch? Ik voelde het net ook.’

‘Het kan ook aan de statische elektriciteit in de lucht liggen.’ Dat was Ozan met een droge observatie. ‘Het duurt niet lang meer voor het gaat onweten.’

De woorden hadden amper zijn mond verlaten toen er een paar dikke druppels naar beneden vielen.

‘Hè nee’, klaagde Cassie. ‘Ik had nog foto’s willen nemen.’ Ze keerde zich om en rende terug naar de auto, maar Berry en Ozan bleven staan.

Ozan had ook zijn regenponcho aangetrokken en zag er niet uit alsof hij van plan was om nu alweer terug te lopen. Hij zette het statief neer en monteerde zijn filmcamera erbovenop. Hij stootte Berry aan. ‘Zet jij de drone aan?’

Op die manier zouden ze de graancirkel vanuit de lucht kunnen

opnemen. Berry negeerde de wind die opstak en deed wat Ozan had gevraagd. Als het nog harder ging waaien, konden ze beter even wachten, maar dan stond dat ding tenminste alvast klaar.

Toen Berry de drone had uitgepakt en de afstandbediening had ingesteld, gebruikte ze het andere statief om de fotocamera op te bevestigen. De camera was van haar moeder geweest en ze had er al duizenden foto's mee geschoten, maar dit zou de eerste keer zijn dat ze een paranormaal verschijnsel van zo dichtbij op de gevoelige plaat zou kunnen vastleggen.

In de tien minuten dat de wind afnam, lieten ze de drone opstijgen en een video maken. Berry hield angstvallig de donkere wolken in de gaten en stootte Ozan aan toen er een enorme bliksemschicht de lucht doorkliefde. 'Breng dat ding naar beneden,' bromde ze. 'Anders zijn we 'm straks kwijt.' Ze hadden de drone samen gekocht van hun spaargeld en het was een flinke uitgave geweest, dus ze wilde absoluut niet dat er iets mee zou gebeuren.

Ozan knikte en gebruikte de afstandsbediening om de drone terug te roepen.

Een kleine huivering liep over Berry's rug toen de wind weer aanzwol en dit keer nog harder ging waaien, terwijl het tegelijkertijd boven hun hoofden weerlichtte. Daarna rommelde de donder, steeds luider. De knetterende, statische lucht om haar heen leek haar haast de adem te benemen.

'Ozan,' zei ze zacht. 'Moeten we niet terug naar de auto?' Een blik naar links en rechts leerde haar dat de andere *croppies* allang het veld hadden geruimd. Zij waren zo geconcentreerd bezig geweest dat het haar niet was opgevallen, maar ineens voelde het vreemd onheilspellend om hier alleen met haar broer op een verlaten veld te staan waar *aliens* misschien wel een boodschap hadden achtergelaten, terwijl om hen heen de wind jammerde en boven hun hoofd de donder rommelde.

'Eerst nog een stukje filmen met de camera,' hield Ozan aan. 'Ik heb het idee dat...'

'Wat?' vroeg ze, toen hij niets meer zei.

'Dat er iets gaat gebeuren,' antwoordde hij haast onhoorbaar.

Op dat moment gooide een windvlaag hen beiden bijna omver. Berry's blik gleed automatisch meteen naar de apparatuur, maar die scheen er geen last van te hebben. Ze slikte en haar hand reikte instinctief

naar die van haar broer, al wist ze dat hij liever niet onverwacht aange-
raakt werd. Ozan pakte haar hand vast.

‘Berry,’ zei hij schor. ‘Zie je dat?’

Heel even snapte ze niet waar hij het over had, maar toen zag ze het
ook. De graanhalmen bewogen mee met de wind, steeds sneller, steeds
dieper. Daar waar ze hadden plaatsgenomen in het veld, verscheen lang-
zaam maar zeker een vierde cirkel om hen heen.

En toen zag Berry de lichtjes.

Het leek op Sint Elmsvuur, maar dat kon het niet zijn, dat wist ze. De
sprinkelende, blauwachtige lichten zouden op uitstekende voorwerpen
heen en weer moeten dansen als er statische elektriciteit in de lucht voor-
kwam die duidde op naderend, zwaar onweer. Hier waren geen antennes
of scheepsmasten in de wijde omtrek te zien, en bovendien wervelden de
lichtjes om hen heen, net of zij het waren die het patroon in het graan
van een vierde cirkel voorzagen.

Ozan keek omhoog, alsof hij verwachtte een UFO boven hun hoofd
te zien zweven, maar er was niets te zien behalve donkere wolken en regen.

Berry drukte zich tegen haar broer aan en hij sloeg beschermend een
arm om haar heen. ‘We moeten gaan zitten,’ zei hij dringend. ‘Anders
zijn wij het hoogste punt in het hele veld.’

Dat was een slim plan. Hoewel Berry liever niet wilde dat de bliksem
insloeg op het statief waarop haar camera was bevestigd, wilde ze nog
veel minder graag dat ze zelf door de bliksem werd getroffen.

Samen gingen ze op de grond zitten, zich aan elkaar vastklampend
terwijl de rukwinden om hen heen joegen en de geheimzinnige lichtjes
een kring om hen heen vormden.

Plotsklaps ging de wind weer liggen. Berry had niet kunnen zeggen
hoelang ze samen op de grond hadden gezeten, alleen dat het natuur-
geweld heel plotseling was afgelopen. Het regende echter nog steeds en
de donder rommelde ook nog steeds boven hun hoofd, maar de wind
was gaan liggen alsof hij er nooit geweest was.

‘We... we moeten naar de auto,’ hakkelde ze. Haar broek was helemaal
doorweekt en ze had het koud.

‘Nee.’ Ozan schudde koppig zijn hoofd. ‘Ik wil weten hoe het nieuwe
patroon eruitziet. We moeten de drone nog eens omhoog sturen.’

‘Later. Eerst naar Cassie.’ Ze trok hem gedecideerd omhoog en mee

naar de veilige auto. Ozan moest soms gewoon meegesleurd worden om uit zijn obsessieve gedachtenstroom te komen. De drone nam zij mee en de camera's op de twee statieven droeg Ozan mopperend onder zijn armen.

'Zijn jullie daar eindelijk?' Cassie zat achter het stuur van haar auto en keek hen wat verongelijkt aan. 'Ik dacht dat er iets gebeurd was. Ik zag jullie niet goed.'

Berry keek door de voorruit van de auto en zag dat de helling van de grafheuvel Cassie net het zicht op het veld met de graancirkel had ontnomen. 'Sorry,' zei ze schuldbewust. 'We blijven voorlopig even hier zitten tot het onweer over is.'

Ozan had een van de camera's gepakt en tuurde ingespannen naar het scherm. 'Berry...' zei hij verward. 'Kun jij even meekijken?'

'Ja hoor.' Ze draaide zich om en ging half over de autostoel heen hangen om naar de video te kijken die Ozan gemaakt had. Ze kon niet wachten tot ze Cassie over het fenomeen met de lichtjes konden vertellen.

De video speelde af op het scherm en hoe langer ze keek, hoe beter ze de verwarring van haar broer begreep.

Er waren geen lichtjes te zien. Het enige wat op de video te bekijken was, waren halmen die doorbraken in de wind en uit zichzelf een patroon vormden. Dat was natuurlijk een prachtige primeur voor op hun site, maar waarom had de camera die Sint Elmsvuur-achtige lichten niet opgenomen?

'Jij hebt ze toch ook gezien?' mompelde ze tegen haar broer.

Hij knikte. 'Jij en ik, maar de camera niet.'

Verdorie, nu baalde Berry ervan dat zij als enige twee mensen in dat veld hadden gestaan. Was het verschijnsel iets geweest wat alleen door mensenogen kon worden waargenomen, of lag het aan hen tweeën?

'Wat hebben jullie daar?' vroeg Cassie nieuwsgierig.

Ozan bracht verslag uit van het feit dat ze midden in het veld hadden gestaan toen de graancirkel zichzelf uitbreidde en Cassie viel zowat de auto uit van verbazing. Met grote ogen keek ze de tweeling aan. 'Dus jullie hebben onomstotelijk bewijs dat het iets bovennatuurlijks is,' jubelde ze. 'Oh, wauw. Ik ga meteen gipsen afdrucken van dit patroon laten maken om in de winkel te verkopen. En kunnen jullie een keer een interview komen doen op een activiteitenavond?' Er stonden nog net geen pondtekens in haar ogen.

Nu Cassie het patroon zo uitdrukkelijk noemde, realiseerde Berry zich dat ze nog niet wisten hoe het er uiteindelijk uitzag. Ozan had alleen een screenshot gemaakt van de videobeelden van de drone, waarop het eerdere patroon te zien was. Het leek op de andere patronen, maar was wat kariger van vorm.

‘We moeten straks weer terug,’ zei Ozan, ‘en die drone opnieuw laten opstijgen.’

Berry knikte. Ze pakte haar telefoon erbij om te kijken hoe laat het nu was, maar verstijfde toen ze zag dat Elijah haar een bericht had gestuurd.

Bel me zsm terug.

Ze had ook drie gemiste oproepen.

Met kloppend hart drukte ze op zijn naam in de contactenlijst en belde hun familievriend op. Elijah was naar Jersey verhuisd en vrienden met opa geworden vlak nadat hun ouders overleden waren. Ze zagen hem min of meer als pleegoom, niet alleen als buurman en familievriend.

‘Wat is er?’ vroeg ze, meteen toen hij opnam.

‘Het is jullie opa,’ antwoordde Elijah op vermoeide toon. ‘Hij is flauwgevallen en heeft zijn hoofd gestoten bij een val tegen een kast. Dokter De Gruchy is hier nu.’

Het was even of ze in het luchtledige hing en toen naar beneden stortte. Berry sloot haar ogen en klemde de telefoon vast zonder iets te zeggen. Nee, dit wilde ze niet. Dit kon niet. Dit mocht niet.

‘Berry.’ Ozan schudde haar aan haar schouder. ‘Wat is er? Je ademt veel te snel.’

Nu pas merkte ze dat ze hyperventileerde. *Opa mocht niet doodgaan. Hij was de enige die ze nog hadden.* Die woorden bleven maar door haar hoofd gaan.

Ze opende haar ogen en keek haar broer aan. ‘We moeten naar huis,’ zei ze. ‘Nu meteen.’

2

Het eiland Jersey had een bewogen geschiedenis. Toen Willem de Veroveraar in 1066 vanuit Normandië naar Engeland voer om daar land te winnen en zichzelf tot koning uit te roepen, kwamen de Kanaaleilanden ook onder Engels bewind. Toen de Engelse kroon na tweehonderd jaar het gebied Normandië verloor aan de Fransen, koos de toenmalige heerser van Jersey ervoor om bij het Engelse vasteland te blijven horen, evenals de andere eilanden. Sindsdien was het eiland een strategische basis voor de Engelsen. De oorspronkelijke taal, Jèrriais, werd naast het Engels tegenwoordig nog steeds op Jersey gesproken en was nauw verwant aan het Frans.

Hun opa Terrence was een trots spreker van de taal, die langzaam maar zeker van het eiland aan het verdwijnen was.

Berry beet op haar lip toen ze vanuit het vliegtuigje haar thuis weer op zag doemen aan de horizon. Ze hield van Jersey. Ze hield van hun eenvoudige leven op het eiland, waar iedereen elkaar kende, waar burens, vrienden en kennissen hen met liefde hadden opgevangen toen hun ouders waren omgekomen. Maar bovenal was opa Terrence er geweest. Ze kon niet zonder haar opa... nog niet.

God, laat hem in orde zijn, bad ze in stilte.

Cassie had hen zo snel mogelijk terug naar het vliegveld gereden en zodra het veilig was, was Ozan opgestegen met de Cessna. Ze hadden moeten wachten tot het zicht beter was, maar dat duurde gelukkig niet

al te lang. Boven de eilanden bleven de wolken nooit lang hangen.

Het nieuws over opa overschaduwde de blijdschap die Berry had gevoeld bij hun graancirkelervaring. Op dit moment wilde ze maar één ding: bij opa Terrence zijn en voor hem kunnen zorgen.

Ozan sloeg onhandig een arm om Berry heen toen ze eenmaal geland waren en het grasveld naast het vliegveld afliepen. ‘Het komt wel goed,’ probeerde hij haar gerust te stellen. ‘Opa is gezond, hij is nog nooit ernstig ziek geweest. Die klap op zijn hoofd overleeft hij wel.’

Dat wilde niet zeggen dat hij nu niets ernstigs had, maar Berry was blij met zijn troost. Ze was nog blijer toen ze op weg naar de bushalte tegemoet werden gereden door Chris in haar oude Rover. Die was hen komen ophalen om ze terug te brengen naar St. Peter. Haar vader was de huisarts in het dorp, dus ze had vast en zeker via hem gehoord dat er iets met hun opa aan de hand was.

‘Dank je wel, Chris,’ zei Ozan zacht, toen de auto voor hen stopte en Chris het portier opendeed.

‘Geen probleem. Stap maar in. Het gaat naar omstandigheden best aardig met hem, trouwens. Mijn vader is net weg en Elijah is er nog. Het was niet nodig om jullie opa naar het ziekenhuis te brengen, in elk geval. Het kan wel zijn dat hij een lichte hersenschudding heeft, dus hij moet goed in de gaten worden gehouden.’

Berry liet een enorme zucht van opluchting ontsnappen. ‘Dank je wel. Voor het goede nieuws en dat je ons wilde ophalen.’ Chris de Gruchy was wat ouder dan zij beiden en had vorige maand haar rijbewijs gehaald. De oude auto waar ze in reed was nog van haar broer geweest, maar die was een tijdje geleden naar Frankrijk verhuisd en had de auto niet meegenomen. Daar zat het stuur natuurlijk aan de verkeerde kant.

‘Ik kan opblijven en opa af en toe wakker maken,’ zei Ozan vanaf de achterbank. ‘Ik wil toch de hele nacht aan de website werken, dus mij maakt het niet uit.’

Het duurde niet lang voor Chris de auto bij het tuinhok van de *cottage* parkeerde. Berry zag Elijah in de voortuin staan met een mok thee in zijn ene hand. Met zijn andere hand zwaaide hij naar hen. Zijn grijzende, lange haar piekte wild om zijn hoofd en zijn baardje zag eruit alsof hij het al een paar dagen niet bijgehouden had. Toen Berry de voortuin in stapte en voor hem tot stilstand kwam, sloeg hij gelijk troostend

een arm om haar heen. ‘Het komt wel goed, Bérénice,’ mompelde hij. Op de een of andere manier stond hij er altijd op om haar volledige naam te gebruiken. ‘Je opa is een ouwe taaie.’

‘Heeft hij veel pijn?’ vroeg Berry timide, die voor de eerste keer sinds ze het nieuws had gehoord tranen voelde opwellen. Tot nu toe was ze vooral verdoofd geweest door de schok van het nieuws.

‘Nee, alleen wat hoofdpijn, maar hij heeft paracetamol genomen.’

Ozan kwam samen met Chris naast hen staan en vroeg Elijah het een en ander. Toen liepen ze met zijn drieën naar binnen en stapte Elijah het tuinhek uit om weer naar zijn eigen huis te gaan en hen even wat ruimte te geven.

Opa Terrence lag onder een fleecedekentje op de bank met zijn ogen gesloten, maar toen hij hen hoorde binnenkomen sloeg hij zijn blik meteen op. Zijn groene irissen stonden doffer dan anders, maar Berry was zo blij om te zien dat hij er verder net zo uitzag als gewoonlijk dat ze met een brede glimlach naast hem kwam zitten.

‘*Salut, papa,*’ zei ze schor. ‘Hoi opa. *Comment va?*’

Hij glimlachte en pakte haar hand. ‘*Salut, man étaile.* Het gaat wel, maak je geen zorgen.’ Opa noemde haar altijd “mijn ster” omdat ze al van kleins af aan een fascinatie voor de sterrenhemel had gehad.

‘Gelukkig was Elijah in de buurt.’ Ozan ging op het krukje zitten dat naast de bank stond en legde voorzichtig een hand op opa’s voorhoofd. ‘Je moet veel rust nemen.’ Hij zag er op het oog kalm uit, maar Berry kende hem goed genoeg om te weten dat hij behoorlijk aangeslagen was.

Opa Terrence grimaste. ‘Ik houd helemaal niet van rust. Ik wilde vandaag nog iets aan de tuin doen.’

Ozan schudde zijn hoofd. ‘Dat doen wij wel. En we gaan ook koken,’ vervolgde hij in het Engels, zodat Chris het kon volgen.

Berry trok een wenkbrauw naar hem op. ‘We?’ echode ze. Haar broer stond erom bekend dat hij nog geen ei kon bakken, dus dat was een sterke opmerking.

‘Nee, ik ga voor jullie koken,’ hoorde ze Chris zeggen. ‘Blijven jullie maar bij je opa in de buurt. Jullie hebben hem vast een hoop te vertellen over de tocht van vandaag.’

Dat was wel waar, maar Berry voelde zich toch schuldig toen Chris

aanstalten maakte om in de richting van de keuken te lopen. ‘Moet ik je niet helpen?’ vroeg ze.

Chris schudde gedecideerd haar hoofd, waardoor haar halflange, blonde haren om haar gezicht heen dansten. ‘Ik regel wel wat.’

Berry ging in kleermakerszit op de grond zitten en keek omhoog naar haar opa. Hoewel hij er niet erg zwak uitzag, was hij wel zomaar midden op de dag flauwgevallen. Ze wilde het liefste dat hij zich liet onderzoeken in het ziekenhuis, maar hem kennende zou hij daar niets van willen weten. Hij kon soms erg eigenwijs zijn.

‘Nou, kom op met jullie verhaal,’ zei opa met een plagende glimlach. ‘Hoe was het bij de graancirkel?’

Berry keek van haar opa naar de keukendeur, die half openstond. ‘Vreemd,’ gaf ze toen toe.

‘Vertel het me maar.’

Ze stak van wal, zo nu en dan aangevuld door Ozan als ze een detail vergat. Toen ze was aangekomen bij het moment waarop de wind om hen heen had gebulderd en de graancirkel op magische wijze groter was geworden, zag Berry hoe haar opa wat rechterop ging zitten.

‘En toen zagen Ozan en ik mysterieuze, blauwe lichtjes in het pad van de wind,’ ging ze verder. ‘Het leek net of die lichtjes de cirkel vormden. Maar het gekke is dat ze op de camerabeelden niet zichtbaar zijn. Wij waren de enige die het konden observeren, verder was er niemand in de buurt.’

Opa Terrence werd bleek en Berry schoot meteen omhoog om hem te ondersteunen.

‘Het gaat wel,’ weerde hij haar af, terwijl hij weer iets onderuitzakte. ‘Ik voelde me gewoon even misselijk worden.’

Ze keek hem opmerkzaam aan. Op de een of andere manier klonk het niet helemaal oprecht. Iets in haar verhaal had hem van streek gemaakt. Toen opa zijn handen uitstreekte en Ozan en haar elk bij een hand pakte, hield ze haar adem onwillekeurig in.

‘Jullie zijn mijn sterrenjagers,’ mompelde hij met dikke stem. ‘Ik ben trots op jullie. Ik houd van jullie.’

Ook zo noemde hij hen al jaren: sterrenjagers. Sinds ze met hun website waren begonnen was dat zijn bijnaam voor hen geweest.

‘Wij houden ook van jou, opa,’ zei Ozan ernstig. ‘Alles komt goed.’

De ogen van opa Terrence vulden zich met tranen. ‘Ik hoop het,’ antwoordde hij heel zacht.

Berry kreeg een brok in haar keel en abrupt stond ze op. Als ze hier bleef zitten, zou ze onherroepelijk in tranen uitbarsten en dat wilde ze nu niet. Ze wilde sterk zijn voor opa Terrence, die trots op hen was.

‘Ik ga Chris even helpen in de keuken,’ zei ze met verstikte stem.

Ozan knikte haar toe. Een zwijgend teken: *ik blijf bij opa*. Hoewel hij emoties niet altijd heel goed aanvoelde, wist hij wel precies wanneer ze ruimte nodig had.

Chris was bezig bij het fornuis. Ze zette net een pan spaghetti op een kookpit. ‘Hé, hoe gaat het?’ vroeg ze zacht.

Woordeloos omhelsde Berry haar vriendin. ‘Ik was even heel bang dat het afgelopen was,’ fluisterde ze.

‘Dat snap ik.’ Chris aaide haar over haar rug. ‘Maar hij is er nog.’

Berry voelde langzaam de spanning uit haar lijf vloeien terwijl Chris haar vasthield. Haar blik gleed over de prikborden aan de keukenmuur. Hele jaargangen aan foto’s hingen daar tentoongesteld, vergeeld en al. De laatste foto die ze hadden van hun ouders, voor het ongeluk was gebeurd. Er waren foto’s van een barbecue samen met opa en Elijah op negen mei, Bevrijdingsdag. Van Berry, Ozan en Chris op hun zeiltripje in de eerste klas van de middelbare school, toen Chris nog niet in transitie was. Van de tweeling samen met opa Terrence bij *Battle of the Flowers*, het jaarlijkse bloemencorso in augustus.

Langzaam liet Berry Chris los zodat die door kon gaan met koken. Nee, het was nog niet afgelopen. Opa zou opknappen. Berry, Ozan en Chris zouden na de zomervakantie naar het *Highlands College* in de hoofdstad gaan voor hun studie. Chris zou haar genderbevestigende operatie gaan inplannen en Berry zou zichzelf eindelijk leren pianospelen, zoals ze al jaren van plan was. Ozan zou een boek gaan schrijven over alle onderwerpen die ze de revue hadden laten passeren op *The Frontiers of Reality*.

En toch kon Berry het gevoel niet van zich afschudden dat er iets was veranderd in hun leven sinds zij en haar broer in het midden van een graancirkel hadden gestaan die om hen heen werd gevormd met behulp van vreemde lichten. Dat hun toekomst anders zou worden dan ze gedacht had.